

NY VERDEN kampen for åndelig og moralsk opprustning

ANSVAR OG LEDERSKAP

Det er mange måter å frasi seg ansvar på - for dem som velger å gjøre det. "Omstendighetene tvang meg til det." "Konkurransen gjorde det nødvendig." "Det ble ventet av meg." "Det ble bare slik." Tilsynelatende rimelige argumenter, som tilslører at det er fattet et valg.

To velkjente dansker talte om dette ved årsskiftet. Dronningen kom inn på forureningsproblematikken i sin nyttårstale: "Vi får lett fornemmelsen av at det er 'de andre', 'de store' som lager ulykkelene," sa hun. "Men begynner det ikke egentlig med hver enkelt av oss?" Statsminister Schlüter sa det enda sterkere: "Uten ansvarsfølelse og evne til å se egne feil, vil vi ikke kunne opprettholde et samfunn bygget på personlig frihet."

Men hva er det som vekker viljen til ansvar? Historien på side 4 om den sørafrikanske gutten Mots' utvikling er verdt å studere.

Vi bør tegne et mer spennende bilde av våre muligheter. Det finnes tusener av eksempler på mennesker som har grepet inn og snudd en utvikling. Muligens finnes det flere kriser som blir avverget, enn de som blir til fete overskrifter.

Falsk skyldfølelse har knuget og bundet mange mennesker. Men en sunn erkjennelse av skyld åpner for ny innsikt. Den åpner for tilgivelse, frigjøring og initiativ.

Kanskje er ekte selverkjennelse bare mulig for den som tar ansvar. Det ligger i sakens natur: Den som konsentrerer seg om hva andre forventer, eller om opprøret mot andres forventninger, ser ikke sin egentlige skyld. Mot seg selv, mot medmennesker og mot skaperverket.

Det er vår unike evne til å velge det står om. Vårt menneskeverd styrkes med ansvaret vi tar for våre valg.

HELSEKONFERANSE SOM GA HÅP

Et internasjonalt helseseminar ble arrangert i det indiske MRA-sentret Asia Plateau, Panchgani, 3-6. januar. Fra Norge deltok 3 leger og en fylkespolitiker, fra Sverige bl.a. en direktør fra legemiddelfirmaet Astra. Initiativtaker var en professor i barnesykdommer i Bombay, dr. R.K. Anand. Blant temaene var:

- Ansvarlig egenomsorg. Holdningers innvirkning på individers og samfunns helse.
- Helsepersonell i teamarbeid - med pasienten i sentrum.
- Produksjon, distribusjon og administrasjon av legemidler - etisk vurdering.

Helseproblemene vi står overfor er globale og krever globalt samarbeid. En forutsetning er tillit mellom grupper av helsearbeidere og mellom land, og tillit var gjennomgangstema for seminaret. Fremtredende representanter for indisk helsevesen var til stede, og foredragsholderne hadde relevante resultater å vise til.

Størst inntrykk gjorde kanskje legen R.S. Arole som har fått en pris av Verdens Helseorganisasjon for et prosjekt som blir ansett som et mønster som hele India kan følge. Sammen med sin hustru - også lege - hadde han bygget opp en helse-tjeneste for 175 landsbyer og 200 000 mennesker i staten Maharashtra. (Se intervju neste side.)

I dette området hadde en langt på vei overvunnet hindringer for folkehelsen som fattigdom, vannmangel, kastevesen, fordommer og overtro. Det var skjedd hovedsakelig gjennom undervisning av landsbybefolkningen. Ekteparet Arole som begge var kristne, hadde tatt kampen opp mot korrupsjon og var like opptatt av å gi mennesker verdier som kunnskap. At dette er vesentlig for helseforholdene, ble det vist flere eksempler på. Bare 20% av de ressursene som brukes på helse i India kommer landsbybefolkningen til gode, mens

Forts. neste side

FUNDAMENTET FOR HELSE

Kommunelege Magne Svaland fra Sande i Vestfold var med på reisen til Panchgani og til landsbyprosjektet som omtales i artikkelen foran. Hva mener han er den viktigste årsaken til dr. Aroles suksess?

- Arole har grepet fatt i selve fundamentet for helse i landsbyene: hygiene, rent vann og adekvat ernæring. Hans mål er å forbedre livet i landsbyene generelt. Han satser på folkets egne ressurser og trener medarbeidere som bor i landsbyene. Disse er ofte analfabeter og må først læres opp i å lese og skrive. Det er imponerende hva ekteparet Arole har oppnådd. Helseproblemene på landsbygda i India kan sammenlignes med de i Norge før 1860-åra.

- Kan noen av erfaringene fra landsbyprosjektet overføres til Norge?

- Ja, jeg tror det. Ta f.eks. den vellykkede kampen mot infeksjonssykdommer. Spedalskhet og tuberkulose som er to av Indias største helseproblemer, er utryddet i dr. Aroles område. Der bor det 200 000 mennesker. Jeg underviser om AIDS på ungdomsskolene i Sande. Selv har jeg ingen tro på kondom- og sprøyte-kampanjer. Jeg sier til elevene at ansvar for egen helse har med holdninger å gjøre og bruker Arole som eksempel. De unge forstår det.

I Norge er det snart ikke lov å snakke om moral. Dr. Arole var ikke den som brydde seg om slike hindringer. Han våget å ta opp kontroversielle spørsmål. Han våget å røre ved kastevesen, fordømmer og overtro. For eksempel valgte han å trene kasteløse kvinner til helsearbeidere for å få bort fordømmer i landsbyene. Han så sammenhengen mellom holdninger og helse.

HELSEKONFERANSE .. Forts. fra side 1

80% av befolkningen bor i landsbyer.

Dr. Anand er medlem av en organisasjon av "forbruker-aktivister" som kjemper for endringer i regjeringens legemiddelpolitikk. Fordi befolkningen er uopplyst kan legemiddelindustrien tjene store penger ved å selge unødvendige eller uvirkelige preparater. Dette er spesielt alvorlig når

størstedelen av Indias befolkning er så fattige at de må velge mellom medisiner og mat. Adekvat ernæring er like viktig for syke som medisiner. Direktør Hellstrøm i Astra understreket behovet for internasjonale regler for distribusjon av legemidler. Det vil gjøre det umulig for et multinasjonalt selskap å selge i U-land skadelige legemidler som er forbudt i I-land. Det kom til hete diskusjoner mellom offisielle representanter for legemiddelindustrien og forbrukeraktivistene. Det endte positivt ved at man gikk sammen om visse etiske regler som en skal arbeide for. På en senere pressekonferanse i Bombay ble regjeringens politikk utfordret. Det ga god pressedekning for forbrukeraktivistenes syn.

Flere ledende indiske sykepleiere ved seminaret fikk god anledning til å si hva de hadde på hjertet. Deres yrke har lav status i India, og det råder hierarki i helsesektoren. En fikk inntrykk av at sykepleierne ofte er servile og ikke tør si sin mening til legene. Ærlighet mellom disse gruppene under seminaret ledet til større forståelse og endog vennskap på tvers av yrkesgrensene. En tverrfaglig gruppe fra Bombay besluttet å møtes regelmessig for å arbeide for en bedre helse-tjeneste.

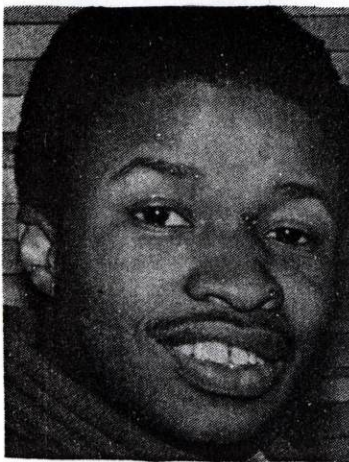
Vi fra Norge kom den lange veien fordi vi var tiltrukket av ideen med helseseminaret og visjonen som det uttrykte. Møtet med indiske helsearbeidere ga oss meget mer enn vi kunne gi dem. Vi så hvordan inderne selv fikk håp om at det finnes løsninger, og hvordan de fant styrke gjennom at de ikke lenger sto alene. Vi så starten på et ideologisk samarbeid mellom helsearbeidere fra mange kanter av India.

Viveka Johnson

TIL VÅRE LESERE

Det er ingen abonnementspris for Ny Verden. Men vi vedlegger en PG-blankett for dem som vil være med å dekke utgiftene. Vi håper nå å kjøpe en datamaskin til tekstbehandling, adressering og regnskap. En maskin er stilt til disposisjon for utprøving, og vi tror det er et godt kjøp.

Vennlig hilsen redaksjonen

TATT I JAKKEKRAGEN

Det er hardt for asylsøkere og immigranter å komme til Norge eller andre land hvor de ikke kjenner en sjel, og står fremmede overfor kultur og samfunnsliv. Deres erfaring kan ha likhetstrekk med opplevelsene til en svart 7-åring fra Lesotho som ble sendt helt alene til England for å gå på kostskole. Det skjedde i 1970, da det britiske protektoratet i det sørlige Afrika ble uavhengig.

Gutten heter Mots Leballo. Faren ville at han skulle få en god utdanning. I 1980 flyttet også faren til England, men moren skulle Mots aldri se igjen.

"Jeg var den eneste svarte på kostskolen, og snakket ikke engelsk," forteller Mots. "Det tok noen uker å venne seg til språket. Det var verre med maten, været, skikkene. Mobbingen var aller verst, jeg sloss stadig. Ingen likte meg, og jeg likte ingen. Bortsett fra lærerinnen. Den damen glemmer jeg ikke. Hun brukte mye tid på å lære meg engelsk og forklare at hvite gutter som ikke har møtt en sørafrikaner før, kan være svært uvitende."

Faren sloss for britene under 2. verdenskrig. "Han fant det naturlig, han var nemlig litt av en kriger," forklarer Mots. Faren var høvding, men brukte aldri tittelen. Da han satte foten på sørafrikansk jord igjen etter krigen, opplevet han å bli spyttet i ansiktet av en hvit kvinne. Det var da han bestemte seg for å bruke resten av livet til å befri landet fra rasepolitikken.

Mots vennet seg til Storbritannia. Han spilte mye fotball. Avgangsresultatene hans ble en stor skuffelse for faren. "Er det ikke mitt liv, kanskje?" tenkte Mots, og brukte året som fulgte på nesten ingen ting. Høsten -85 begynte han ved en polyteknisk skole i London. "Jeg bestemte meg for ikke å ta hensyn til andre enn meg selv." Han var desillusjonert over at enkelte åpenbart ville bruke ham på grunn av farens posisjon. Men han møtte også andre, blant annet et eldre ektepar som gjorde inntrykk. "De var oppriktig interessert i meg og fremtiden min."

Venner av ekteparet inviterte ham til en studieuke i Tirley Garth, MRA-sentret i Cheshire. "På det tidspunkt hadde jeg hørt nok om hvor storartet det var å bli moralsk opprustet, til et slags supermenneske antagelig. Jeg tenkte at det lures-

te var å prøve det, så jeg kunne si til dem at det ikke gikk," forteller Mots. Alt det han hørte overbeviste ham da heller ikke. Men han merket seg at de han møtte i Tirley Garth virket lykkelige. "Det er ikke naturlig," tenkte Mots og bestemte seg for å undersøke hva som lå bak.

Han hørte en vest-indisk cricket-spiller, Conrad Hunte, fortelle hvordan han fant en tro på Gud og ga opp en lovende karriere for å arbeide hel tid for MRA. "Han utfordret meg til å gjøre et eksperiment. Jeg satte opp en liste over mine avvik fra de absolutte moralnormene han snakket om. Det ble mye å be om tilgivelse for. Vendepunktet kom da jeg innrømmet for meg selv hvorfor jeg brukte så mye alkohol: Jeg følte meg utilstrekkelig og var blitt avhengig av å stive meg opp. Dette våget jeg ikke å si til noen."

Under et møte mot slutten av uken holdt Mots på å sovne mens han lyttet til en taler. "Da hørte jeg lyden av en klokke som tikket, og så slo noen uventede tanker ned i meg om mine følelser mot andre mennesker. Spesielt mot hvite sørafrikanere. Mitt hat ville ikke bidra til å løse problemene. Den oppdagelsen gjorde meg mer åpen for å lytte til andre. Før når noen irriterte meg, bare kuttet jeg dem ut - ferdig med det. Nå er jeg villig til å snakke med folk jeg aldri ville hatt noe å gjøre med for et år siden."

Tre dager etter at han kom tilbake fra Tirley Garth, døde faren. "Nå var jeg alene. Jeg sa til Gud: "Det er nå jeg trenger deg. Hvis du er der, må du svare." Han la seg på kne og ba. "Den første innskyttelsen jeg fikk, var å være helt rolig, alt ville bli OK." De neste dagene mens han forberedte bisettelsen, opplevet Mots Guds kjærlighet for første gang. Han visste at faren hadde ønsket å bli begravet i Lesotho, men det virket umulig. Store pengesummer og spesielle

Forts. neste side

Livets travelhet og hjertets tranghet gjør at de fleste av oss lever i en for liten verden. Deler av virkeligheten - den onde som den gode - slipper vi ikke inn på oss. Livet blir fattigere, og vi blir mindre mennesker enn vi kunne være. Men vi kan velge å utvide vår bevissthet, å slippe nye mennesker og spørsmålsstillinger inn. Og vi kan åpne nye rom i vårt hjerte for Guds nærvær. For meg er ordene "Seende, beende - lyttende, lydende" blitt en hjelp. Jeg skal forklare hvorfor:

Seende

En av middelalderens viktige bøker var Thomas a Kempis' "Om å etterlikne Kristus". Den jeg vil etterlikne, må jeg iakttå nøye: Personligheten, holdningene, handlemåten. Det betyr bibelstudium, og tid til å grunne på det jeg leser.

Det er ikke bare den historiske Jesus jeg må studere. Jeg kan følge hans skikkelse mens han vandrer og handler blant oss i dag. Ved å se Jesus som han er, forvandles vi til likhet med ham.

Det gjelder også å se menneskene omkring oss. En forfatter sa at han var "levende interessert i opprøret mot alt som gjør ett menneske likt et annet." Ved å se det enestående i hvert menneske, lærer jeg ikke

bare å sette mer pris på det. Jeg oppdager også hvordan jeg best kan hjelpe.

Ser jeg verden? Lar jeg nyhetene - de nære og de fjerne - slippe inn i meg hvor de kan bearbeides og stimulere til handling? En eneste handling kan bryte håpløshetens monotoni og tenne et lys i sjelen.

Beende

Å be er ikke i konflikt med konsentrasjon om et arbeid jeg holder på med. Det er snarere en holdning som skal gjennomsyre livet. Når jeg ber for mine medmennesker, blir jeg mere glad i dem. Det er også en måte å bære deres byrder på.

Noen bærer ansvar for nasjoners skjebne. Ronald Reagan har enestående makt. Hva skal det bli av reformene som Deng Xiaopeng og Mikhail Gorbatsjov tar sikte på? Ved bønn kan vi konkretisere vårt medansvar.

Å be er beslektet med å tilbe. Å tilbe blir naturlig når vi ikke tar Guds gode gaver for gitt.

Lyttende

Vi kan velge hva vi fokuserer våre sanser på. En mor kan sove tvers gjennom annen støy, mens et klynk fra barnet i vugge vekker henne. Er vår bevissthet Gud-rettet? I så fall kan Gud nå oss når han vil oss noe.

Vi trenger også en varhet i forholdet til mennesker. Jeg kan være så opptatt av det jeg selv vil si, at signalene fra dem jeg snakker med går hus forbi. Å lytte til både Gud og mennesker blir en fornyende og forenende kraft.

Lydende

Å adlyde er ikke et populært ord. Men når problemene vokser meg over hodet, er det godt å kunne vende seg til en som viser vei. Det er en ulykke, sies det, at menneskeheten befinner seg ved en korsvei hvor veiviseren har ramlet ned.

Heldigvis er en veiviser fremdeles til å lite på. Vi gjør klokt i å følge retningen den angir: Når mennesket lytter, taler Gud. Når mennesket adlyder, handler Gud.

J.J.W.

MIN VEI

Jeg har gått her og lett etter veier. Lett etter meg selv, lett etter deg - lett etter Gud. Men gikk jeg mot meg selv så forsvant du, og gikk jeg mot deg så forsvant jeg, og gikk jeg mot Gud så forsvant også Han etter en stund. Jeg har forsøkt snarveiene. Prøvde en stund å gå din vei - låne dine håp, tenke dine tanker, snakke ditt språk. En dag ble jeg liggende i din veigrøft uten å kunne reise meg. Det var da jeg så stien - denne underlige smale veien som kalles Min vei. Og her går jeg nå. Jeg famler og faller, krabber og springer, gråter og jubler, forbanner og takker. - Takker for at jeg får gå her og brytes i et landskap som er mitt.

Jeg har gått her og lett etter veier. Og jeg har lært at alle snarveier egentlig er omveier. For jeg kan bare komme videre fra der hvor jeg er, ikke fra der hvor jeg burde være. Ofte mister jeg Min vei av syne. Da er det visst bare en måte å finne tilbake på. Jeg må tilbake dit hvor jeg sist forlot meg selv - dit hvor jeg sist smilte bort mitt sinne, pyntet på mitt hat, svelget min sorg. Dit hvor jeg sist kamuflerte min sårbarhet... Der i min nakenhet ser jeg det neste skrittet, om jeg våger å bli stående uten å flykte.

Jo, det er en underlig vei dette, for jeg kan ikke fortelle deg hvor den fører hen, og man bør jo ha et mål når man går sånn. Men kanskje veien er selve målet? For jeg ser så mye her av det jeg har lett etter. Jeg ser meg selv, jeg ser deg, jeg ser Gud. Men det er da merkelig. Trødde alltid jeg måtte velge mellom meg og deg. At jeg bare ville ha plass til deg og dine behov om jeg stuert bort mine egne. Men her er vi jo begge to. Og jo mer jeg våger å famne i meg selv, jo mer våger jeg kanskje å famne i deg? Kanskje må jeg først inn i mine stengte rom før jeg kan ha rom for deg - hele deg. Og kanskje Gud har ventet der hele tiden, i mine mørke, stengte rom - ventet på meg?

Men det aller underligste ved denne veien er at den lever. Neida, jeg er ikke gal. Jeg vet at veier er laget av asfalt, grus, jord, at de i høyden kan bli et abstrakt begrep - et bilde på noe. Men denne veien er annerledes. Etterat jeg

"HVEM NARRES" I SVERIGE

"Rokk-revy drog storpublik" var overskriften i "Arvika nyheter" 19. januar. Det var den nordiske ungdomsrevyens svenske premiere i småbyen nær den norske grensen avisen skrev om. Innstudering på svensk hadde truppen gjennomført i løpet av jule- og nyttårshelgen.

Tross endel språklig knot var kommunikasjonen upåklagelig. "Selv om musikken var imponerende, var det tekstene og det viktige budskapet som publikum kommer til å huske," skrev "Nya Värmlands Tidningen" i sin anmeldelse etter oppførelsene i Karlstad, hvor 700 elever fylte en skoleforestilling.

Skoleforestillingene bar frukt. Lena i 1. videregående i Arvika skriver: "Ved at revyen kom til skolen, fikk jeg sjansen til å fortelle mine kamerater hva jeg står for, hva jeg ellers ikke ville ha våget." Charlotte på samme skole sier: "Å møte mennesker som vil noe er det beste jeg vet. Vi burde lære av denne revyggjengen å forenes med mennesker fra forskjellige miljøer. Det er som et enig folk at vi kan påvirke verden."

Ti oppførelser har allerede gått av stabelen i Göteborg-området. Alle de 30 deltakerne bor i hjem under det måned-lange besøket i byen. Hele gruppen var invitert av Volvo til et fabrikkbesøk.

Tre forestillinger i studentsentrets teater gjenstår før "Hvem narres" drar videre til København den 26. februar.

"Velskrevne og meningsfylte tekster, gode dansere, forbløffende sikre skuespillere og et maget bra musikalsk akkompagnement," skrev "Göteborg-posten"s lokalutgave etter oppførelsene i Stenungsund.

hadde gått på den en stund, begynte den plutselig å røre på seg. Jeg vet forresten ikke lenger om jeg kan kalle den en vei, for den er begynt å snakke også.

Jeg har gått her og lett etter veier. Jeg leter ikke mer. Jeg har funnet Han som kalte seg veien. Eller var det Han som fant meg...?

Marit Sandnes

TATT I . . . Forts. fra side 3

visa måtte til. "Fordi jeg hadde denne intuisjonen fra Gud om at alt ville gå bra, sto jeg fast. De mange hilsener fra folk jeg knapt kjente, beveget og hjalp meg." Alle detaljene ordnet seg, og det overbeviste Møts om at Gud var til å stole på.

Hans beslutning om å slutte å drikke, vakte i mellomtiden røre i fotballklubben. Klubbkomiteen vedtok å stenge ham ute for å ha brakt klubben i vanry! Møts sto fast, og fikk støtte fra uventet hold. Ved slutten av sesongen ble han utpekt til "Årets spiller" i klubben.

Hva føler han om Sør-Afrika nå? "For å kunne bidra til et nytt Sør-Afrika, vet jeg at jeg må om-kanalisere min bitterhet mot systemet til konstruktive handlinger. Nå kan jeg blant annet snakke med hvite sør-afrikanere som jeg før prinsipielt ville ha utelukket enhver kontakt med.

Jeg fant et stort nok mål: at nasjonene skal få ledere som er ledet av Gud. Den tanken grep meg i jakkekragen. Jeg kan ikke se noen annen løsning på verdens problemer enn å ha tillit til Gud."

sakset

Det er på høy tid med en moralsk opprustning av Sovjetsamfunnet. Dette er et fremtredende budskap i årets første nummer av forfatterforeningens uketidsskrift "Literaturnaja Gazeta". På en hel side, under tittelen "Samvittighetens uro" utdyper Dmitrij Lichatjev hva de nye politiske signalene bør bety på kulturlivets område. Den 80-årige Lichatjev er styreformann i det nye sovjetiske kulturminnefondet. ...

Tidligere hadde hederlige mennesker det vanskelig i Sovjet-unionen, sier Lichatjev og tilføyer at "de onde" nå drives tilbake. Men de avventer sin tid, og for at de ikke skal få sjansen igjen, må Sovjet-menneskene lære seg til å lytte til samvittighetens stemme, og til å stå ved sitt ord. Deres kollektive skyld ligger ifølge Lichatjev i tausheten. Man tiet og tiet mens de onde besatte nøkkelstillingene i samfunnet. Nå er det annerledes. Forandringens vind feier gjennom samfunnet. Tiden er endelig inne til å gi det russiske folk sin kultur tilbake.

...Lichatjev maner sine landsmenn til kollektivt å ta fatt på angerens lange og besværlige vei. Mot til å erkjenne sin skyld er rosverdig både hos individer og samfunn, hevder han.

Åsmund Willersrud i Svenska Dagbladet
12.1.86.

Vi er slaver av moten, og vi er slaver av de alment aksepterte meninger - spesielt innen vår egen krets. I min yrkeskarriere ble jeg klar over at det finnes en viss diplomat-konformitet som jeg måtte vokte

meg for hvis jeg ville bevare min selvstendighet. Det innebærer at man ikke tar motstand for meget inn over seg, at man har kritisk sans og selvbeherskelse. Vi må sile de alment aksepterte meninger ved hjelp av våre høyeste verdinormer.

Tidligere fransk ambassadør M. Jean
Fernand-Laurent, i en tale i Caux.

"Jeg mener det ikke er helt utenkelig at den form for krig som historien har vist oss opp gjennom det 20. århundre ... ikke er den form for maktkamp som vil prege neste århundre. Jeg tror ikke menneskeheten i sin karakter vil bli annerledes. Og jeg tror ikke maktkamp i seg selv vil bli helt avskaffet. Men det er mulig at ... denne maktkampen ikke vil gi seg uttrykk i krig, i en militær form for krig, slik det har vært før...

Fremtidssamfunnet trenger å finne visse generelle retningslinjer for hvordan vi skal leve sammen, for samlivets totale etiske aspekt."

Forutser han da et samfunn som vender tilbake til en tapt etisk norm?

"Jeg ville ikke si 'vende tilbake', men 'strekke seg mot', sier han med et smil, "fordi det ikke er så lett å si vende tilbake til. Tilbake til hva?"

Richard von Weizsacker, Den tyske
Forbundsrepublikkens president, i sam-
tale med "The Christian Science Mo-
nitor, Boston, 11/1.87.

Oxfordbevegelsen ga oss mange venner, som vi fremdeles er knyttet til. Den ble etterfulgt av MRA (Moralsk Opprustning), som bygger på de samme fire absolutter, med en verdensvid appell i arbeidet for fred: Verden kan bare reddes når vi mennesker gjør alvor av det den kristne neste-kjærlighet forkynner....

Jeg vet at den ble et vendepunkt i mitt liv... Uten den hadde mitt liv og vårt hjem blitt ganske annerledes. Den ga trygghet, glede, takknemlighet.

Lauritz Johnson i "Onkel Lauritz",
Gyldendal 1986.

NY VERDEN vil fremme en kristen revolusjon, som forandrer både menneskers holdninger og samfunnsforholdene, bygget på absolutte moralnormer og Guds ledelse.

Utgiver: Moralsk Opprustning, Postboks 3018 — Elisenberg, 0207 Oslo 2.

Tlf. 44 64 78. Postgiro 5 12 57 94. Bankgiro 6030.05.08831.

Ansvarlig: Jens J. Wilhelmsen.